

οι φίλοι του μουσείου

Έτος ίδρύσεως 1978

Τριμηνιαία έκδοση των Φίλων του Μουσείου Γουλανδρή Φυσικής Ιστορίας

Από καπνό βγαίνει λουλούδι 3η Βραδιά Λόγου και Μουσικής 2ο Μέρος

Στρατηγού Μακρογιάννη
Απομνημονεύματα

«**Τ**ότε έκατξε ο Γκούρας και οι άλλοι και φάγαμεν φωμί· τραγουδήσαμεν κ' εγλεντήσαμεν. Με περικάλεσε ο Γκούρας κι' ο Παπακώστας να τραγουδήσω· ότ' είχαμε τόσον καιρόν οπού δεν είχαμεν τραγουδήσει – τόσον καιρόν οπού μας έβαλαν οι διοτελείς και γγιχτήγαμεν διά να κάνουν τους καχούς τους σκοπούς. Τραγουδούσα καλά. Τότε λέγω ένα τραγούδι:

Ο Ήλιος εβασίλεψε,
Έλληνά μου, βασίλεψε
και το Φεγγάρι, εχάθη
κι ο καθαρός Αυγερινός που πάει κοντά στην Πούλια,
τα τέσσερα κουβέντιαζαν και κρυφοκουβεντιάζουν.

Γυρίζει ο Ήλιος και τους λέει, γυρίζει και τους κρένει:
– Εφές οπού βασίλεψα πίσου από μια ραχούλα,
αί' σα γυναίκεια κλάματα κι αντρών τα μυργιολόγια
γι' αυτά τα ρωικά κορμιά στον κάμπο ξαπλωμένα,
και μες στο αίμα το πολύ είν' όλα βουτημένα,
Για την πατρίδα πήγανε στον Άδη τα καημένα.

Ο μαύρος ο Γκούρας αναστέναξε και μου λέει: –
Αδελφέ Μακρογιάννη, σε καλό να το κάμει ο Θεός·
άλλη φορά δεν τραγουδήσες τόσο παραπονεμένα.
Αυτό το τραγούδι σε καλό να μας βγει.

– Είχα κέφι, του είπα, οπού δεν τραγουδήσαμεν τόσον καιρόν...»

Χορηγός τεύχους: Μέλος μας που παραμένει ανώνυμο

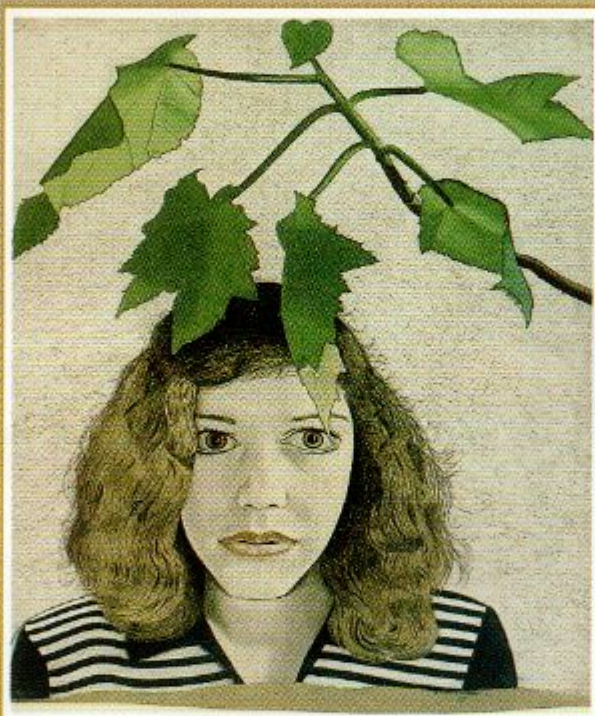
«Ο κοινός λόγος»

«Ημέρες Νόστου και Ιστορίας»

Σαν με κινήγησαν οι Γερμανοί μετά από την απεργία που κάναμε στου Παπαστράτου και πετύχαμε την κούτα τα τσιγάρα –αλλιώς θα 'χαμε φοφίσει απ' την πείνα, γιατί με το μισθό μας παίρναμε στο τέλος μόνο τρεις κουραμάνες– πήγα με τον τότε άντρα μου, το Νίκο Καραλή, και κάτσαμε στην γκαρσονιέρα του μπατζανάκη μου Θανάση σ' ένα ισόγειο δωμάτιο με μια κουζίνα κι ένα κηπάκι, στα προσφυγικά σπίτια ανάμεσα Ταμπούρια - Αγιά Σοφιά του Πειραιά. Παρουσιάσθηκα με το όνομα Αγγελική κι έμπαινα κι έβγαινα από το πορτάκι του κήπου που δεν ελεγχότανε από τη γειτονιά, με χίλιες δυο προφυλάξεις. Η συμφωνία ήταν να καθίσουμε μόνο ένα μήνα γιατί την γκαρσονιέρα ο Θανάσης την είχε νοικιάσει μ' ένα φίλο του μαζί που στάθηκε αδύνατον να μου αποκαλύψει τ' όνομά του για οικογενειακούς λόγους. Τον έβαλα να μου ορκιστεί πως δεν θα 'λεγε στο φίλο του ποια είμαι κι ότι θα μας παρουσίαζε σαν ερωτευμένο ζευγάρι που περνάει το μήνα του μέλιτα – πού να ξέρω πως είχα πέσει στα δόντια του λύκου!

Κάθε βράδυ πολύ πριν σουρουπώσει όλη η γειτονιά μαζί με το Θανάση και πρώτη και καλύτερη τη σπιτονοικοκυρά μας την καμπουρίτσα Δόμνα, μια πάρα πολύ καλή κοπέλα πιάνανε τα σκαλοπάτια της πόρτας μας 2-5 ήτανε κι αρχίζανε ένα τραγούδι –κι είχαν όλοι τους κάτι φωνές τη μια καλύτερη από την άλλη– ως τα μεσάνυχτα. Εγώ έβραζα απ' το κακό μου. Φοβόμουνα πως όλη αυτή η φασαρία στην πόρτα μου θα δώσει στόχο. «Μωρέ μέλι έχει αυτή η πόρτα» έλεγα συνέχεια, δε βρίσκουν καμιά άλλη, στην αράδα υπήρχαν έξι πόρτες στο πεζοδρόμιο το δικό μας κι έξι στο απέναντι. Μια βραδιά ξαπλωμένη στο ντιβάνι με το παράθυρο ανοιχτό, ήτανε Ιούννης, διάβαζα Σεγκάλ. Δεν φαινόμουνα απ' έξω γιατί ήτανε λίγο ψηλά, παραδόξως τα τραγούδια είχαν πάψει. «Κυρία Αγγελική, κυρία Αγγελική –ακόμα έχω μπροστά μου το τρομαγμένο βλέμμα της καμπουρίτσας Ντόμνας– πηδήστε απ' εδώ η Γκεστάπο σας ζητάει». «Τι δουλειά έχω εγώ

με την Γκεστάπο;» Αφήστε τα τώρα αυτά, τα ξέρουμε όλα από το Θανάση. Πηδήστε απ' εδώ, πάνε από την πίσω πόρτα». Χωρίς δεύτερη κουβέντα πηδήσα, αλλά αμέσως μ' έπιασε κρύος ιδρώτας· χτες βράδυ μου 'χανε φέρει παρά τις αντιρρήσεις μου το αρχείο της αλληλεγγύης, μέσα σ' έναν γκαζοντενεκέ απ' εκεί που τον είχα θάψει –εν τω μεταξύ η Γκεστάπο κτυπούσε την πίσω πόρτα– και το βάζω πάλι στα πόδια με τον γκαζοντενεκέ. Συνοδεία της γειτονιάς που μου τον κρατούσε πήγαμε παρακάτω στο τρίτο στενό στο σπίτι του Θανάση και κρύφτηκα. Τι είχε γίνει; ο γκεσταπίτης είχε ψαρέψει το Θανάση με το δικαιολογητικό ότι πρέπει να ξέρει τι άνθρωποι είναι αυτοί που θα μπουέ μεσα στο σπίτι και η Γκεστάπο ήρθε συστημένη στη δεύτερη πόρτα. Βλέποντας όμως τον πολύ κόσμο να τραγουδάει στην πόρτα μου, κοντοστάθηκε μήπως είχε κάνει λάθος και ρώτησαν σε ποια απ' τις δύο πόρτες, στη δική μου ή σ' εκείνη κι έδειχνε τη δεύτερη από την άλλη μεριά μένει μια πόρνη Αγγελική που... νέοι άνθρωποι θέλανε να πάνε – αυτά με το διερμηνέα τους. Κι επειδή στην αρνητική απάντηση των παιδιών ότι δεν έχουμε καμιά Αγγελική στη γειτονιά και μάλιστα πόρνη, έδειξαν τάσεις να μπουέ μεσα στο σπίτι, η καμπουρίτσα πετάχτηκε «Μάλιστα» και γυρίζοντας στα

Lucian Freud, Girl with Leaves, 1968 Museum of Modern Art, New York

παιδιά που 'χαν μένει κόκαλο:

«Πώς δεν την ξέρετε; Είναι αυτή που μένει από την πίσω πόρτα». Κι ώσπου η Γκεστάπο να γυρίσει ολόκληρο το τετράγωνο για να πάει στην πίσω πόρτα, εγώ τό 'χα σκάσει με το αρχείο μαζί. Ως αργά το βράδυ που 'ρθε ο Νίκος, οι νεολαίοι φύλαγαν όλα τα περάσματα για να τον ειδοποιήσουν.

Στην απελευθέρωση μάθαμε ότι εκείνη τη νύχτα η γειτονιά ξαγρυπνούσε και μας φύλαε. Κι ότι η χορωδία της πόρτας μας είχε οργανωθεί με τον ερχομό μας στη γειτονιά –που ήξερε με το νι και με το σίγμα ποιοι είμαστε– για να μας φυλάει. Και μας φύλαξε.

Έλλη Παπαδημητρίου

Μαουτχάουζεν

Άσμα ασμάτων

Τι ωραία που είναι η αγάπη μου
με το καθημερινό της φόρεμα
κι ένα χτενάκι στα μαλλιά!
Κανείς δεν ήξερε πως είναι τόσο ωραία.

Κοπέλλες του Άουσβιτς,
του Νταχάου κοπέλες,
μην είδατε την αγάπη μου;

Την είδαμε σε μακρινό ταξίδι.
Δεν είχε πια το φόρεμά της,
ούτε χτενάκι στα μαλλιά.

Τι ωραία που είναι η αγάπη μου,
η χαϊδεμένη από τη μάνα της
και τ' αδελφού της τα φιλιά!
Κανείς δεν ήξερε πως είναι τόσο ωραία.

Κοπέλες του Μαουτχάουζεν,
κοπέλες του Μπέλσεν,
μην είδατε την αγάπη μου;

Την είδαμε στην παγερή πλατεία
μ' ένα αριθμό στο άσπρο της το χέρι,
με κίτρινο άστρο στην καρδιά.

Τι ωραία που είναι η αγάπη μου,
η χαϊδεμένη από τη μάνα της
και τ' αδελφού της τα φιλιά!
Κανείς δεν ήξερε πως είναι τόσο ωραία.

Άμα τελειώσει ο πόλεμος

Κορίτσι με τα φοβισμένα μάτια
κορίτσι με τα παγωμένα χέρια
άμα τελειώσει ο πόλεμος μη με ξεχάσεις
χαρά του κόσμου έλα στην πύλη
ν' αγκαλιαστούμε μες στο δρόμο
να φιληθούμε στην πλατεία.

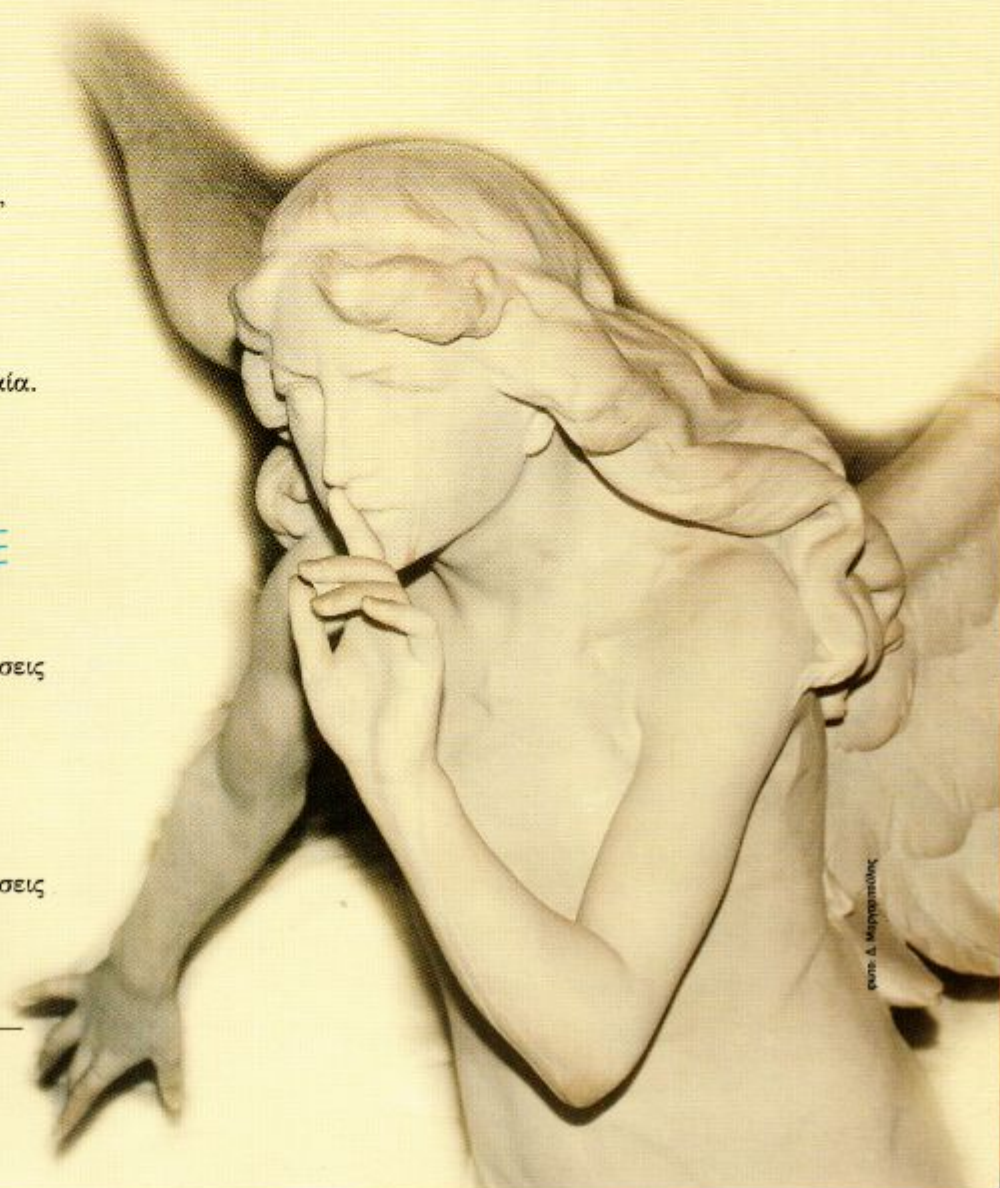
Κορίτσι με τα φοβισμένα μάτια
κορίτσι με τα παγωμένα χέρια
άμα τελειώσει ο πόλεμος μη με ξεχάσεις
Στο λατομείο ν' αγαπηθούμε
στις κάμαρες των αερίων
στη σάλα, στα πολυβολεία.

Κορίτσι με τα φοβισμένα μάτια
κορίτσι με τα παγωμένα χέρια
άμα τελειώσει ο πόλεμος μη με ξεχάσεις.

Έρωτα μες στο μεσημέρι
σ' όλα τα μέρη του θανάτου
ώσπου ν' αφανιστεί η σκιά του.

Κορίτσι με τα φοβισμένα μάτια
κορίτσι με τα παγωμένα χέρια
άμα τελειώσει ο πόλεμος μη με ξεχάσεις.

Ιάκωβου Καμπανέλλη
Μίκη Θεοδωράκη

Ποίημα που μας διάβασε ένα βράδυ ο Λοχίας Otto V...

Σε δυο λεπτά θ' ακουστεί το παράγγελμα «Εμπρός»!
Δεν πρέπει να σκεφτεί κανείς τίποτ' άλλο.
Εμπρός η σημαία μας και μεις εφ' όπλου λόγχη από πίσω.
Απόψε θα χτυπήσεις ανελέητα και θα χτυπηθείς.
Θα τραβήξεις μπροστά, τραγουδιώντας ρυθμικά εμβατήρια.
Θα τραβήξεις μπροστά, που μοντεύονται χιλιάδες ανήσυχα ματια.
Εκεί που χιλιάδες χέρια σφίγγονται γύρω από μια άλλη σημαία,
έτοιμα να χτυπήσουν και να χτυπηθούν.
Σ' ένα λεπτό πρέπει πια να μας δώσουν το σύνθημα.
Μια λεζούλα μικρή μερ' στη νύχτα τού σε λίγο εξαίσια θα λάμψει.
Κι εγώ που 'χω μια ψυχή παιδική και δειλή,
που δε θέλει τίποτα άλλο να ξέρει απ' την αγάπη.
Κι εγώ πολεμώ τόσα χρόνια χωρίς Θε μου, να μάθω γιατί.
Και δε βλέπω μπροστά τόσα χρόνια παρά μόνο το δίδυμο αδερφό μου.

Μανόλη Αναγνωστάκης

Δρόμοι παλαιοί

Δρόμοι παλαιοί
που αγάπησα και μίσησα ατέλειωτα
Κάτω απ' τους ισκιούς των σπιτιών να περπατώ
Νύχτες των γυρισμών αναπότρεπτες
κι η πόλη νεκρή

Την ασήμαντη παρουσία μου
βρίσκω σε κάθε γωνιά
Κάμε να σ' ανταμώσω κάποτε,
φάσμα χαμένο του πάθου μου
κι εγώ ξεχασμένος κι ατίθασος να περπατώ
χρατώντας
μια σπιθα προεμβόηστη στις υγρές μου
παλάμες

Και προχωρούσα μέσα στη νύχτα
Χωρίς να γνωρίζω κανένα,
κι ούτε κανέναν με γνώριζε.

Μανόλη Αναγνωστάκης
Μίχη Θεοδωράκη

«Κισμέτ»

Εμείς τη Δύση δεν τη βλέπουμε. Είμαστε στραμμένοι προς τα βουνά της Ανατολής. Το φως εξ Ανατολών πηγάζει, έλεγε με νόημα ο παππούς μου. Τη νιώθω την Ανατολή σαν τη μεγάλη πατρίδα μου. Με συγκινεί και με συναρπάζει με τους ήχους της, με τις μωρωδιές της, με τις μαγικές μουσικές και τη φιλοσοφία της. Πρέπει να είναι τα κατάλοιπα μιας μυστικής κληρονομιάς των Προγόνων που έζησαν σ' αυτά τα μέρη και ξαφνικά αναγκάστηκαν να τα εγκαταλείψουν.

Τέτοιες στιγμές έρχονται στο νου μου πάντα τα λόγια του παππού μου, του Φωτάκη. Ο παππούκας κάποια στιγμή έφυγε ήρεμα χωρίς πανικό ή φόβο. Εγώ δεν ξέρω πώς τα έφερε η ζωή βρέθηκα στο διπλωματικό σώμα.

Πετούσαμε με το αεροπλάνο του Γενικού Γραμματέα του ΟΗΕ πάνω από τη Σπάρτη της Ανατολής, τη γη απ' όπου κάποτε η οικογένειά μας έκανε το μεγάλο ξεκίνημα.

Γη ποτισμένη με δάκρυα, με αίμα ανθρώπινο. Το αίμα δεν έχει εθνικότητα, δεν είναι τουρκικό· δεν είναι ελληνικό. Είναι απλώς αίμα ανθρώπων αδικοχαμένων αίμα που δεν πρέπει να ξαναχυθεί.

Κάτω εκεί σε βάθος 2000 ποδιών άνθρωποι βασανίζονται να κάνουν τη γη να καρπίσει, να βγάζουν από τους ροδώνες τριαντάφυλλα να μοσχομυρίσει η πλάση. Μοχθούν να θρέψουν οικογένειες· να μεγαλώσουν παιδιά.

Μη τους λέτε Τούρκους· μη τους λέτε Έλληνες. Είναι απλώς άνθρωποι ταλαιπωρημένοι και κουρασμένοι.

Άνθρωποι που θέλουν να ζήσουν ειρηνικά μακριά από τα πείσματα και συμφέροντα των Μεγάλων.

Ο σκοπός της αποστολής είναι η υπογραφή συμφώνου ειρήνης μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας για το Λιγαίο και την Κύπρο.

Παζαρεύτηκε η θάλασσά και η γη της Κύπρου.

Παζαρεύτηκε η ελευθερία και η αξιοπρέπεια του ανθρώπου.

Παζαρεύτηκε το δικαίωμα στη ζωή, την ελευθερία, τη μόρφωση, τη θρησκεία.

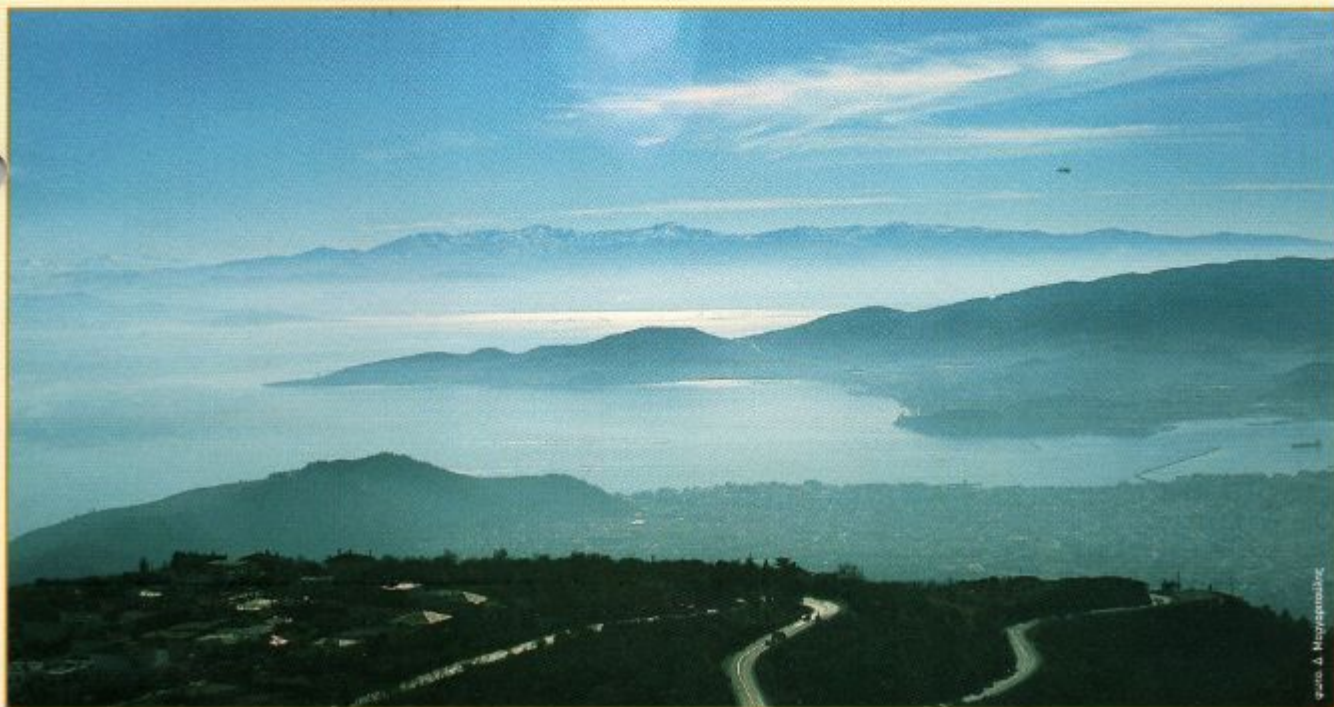
Και το παζάρι δεν έλεγε να τελειώσει.

Φτάνει πια. Επετεύχθη συμφωνία.

Είχα συμβάλει στο κοσμοϊστορικό γεγονός. Τους έπεισα να παρατήσουν τους διεθνείς κανόνες και να σκύψουν πάνω από τους ζωντανούς ανθρώπους, αυτούς που σκότωναν και σκοτωνόντουσαν, που θυσιάζαν τα πάντα και θυσιάζόντουσαν για κάποιες αξίες ηθικές.

Είχα παλέψει γι' αυτές τις αξίες και ήμουνα περήφανη γι' αυτό. Άκουσα κάτι σαν ψίθυρο, σαν κάποιος να μου μιλούσε. «Βεβαίως να είσαι περήφανη για ότι κατάφερες στη ζωή σου, Καραμελίτσα μου». «Σ' ευχαριστώ παππούκα που είσαι κοντά μου τέτοιες ώρες».

Αρτέμη Αρτεμιάδη

Ειρήνη Στον Κώστα Βάρναλη

(Αποσπάσματα)

Τ' όνειρο του παιδιού είναι η ειρήνη.
Τ' όνειρο της μάνας είναι η ειρήνη.
Τα λόγια της αγάπης κάτω απ' τα δέντρα,
είναι η ειρήνη.

Ο πατέρας που γυρνάει τ' απόβραδο
μ' ένα φαριδί χαμόγελο στα μάτια
μ' ένα ζεμπιλί στα χέρια του γεμάτο φρούτα
κ' οι σταγόνες του ιδρώτα στο μέτωπό του
είναι όπως οι σταγόνες του σταμνιού
που παγώνει το νερό στο παράθυρο,
είναι η ειρήνη.

Ειρήνη είναι η μυρωδιά του φαγητού το βράδι,
τότε που το σταμάτημα του αυτοκίνητου στο δρόμο
δεν είναι φόβος,
τότε που το χτύπημα στην πόρτα σημαίνει φίλος,
και το άνοιγμα του παράθυρου κάθε ώρα σημαίνει ουρανός
γιαρτάζοντας τα μάτια μας
με τις μακρινές καμπάνες των χρωμάτων του,
είναι η ειρήνη.

Ειρήνη είναι ένα ποτήρι ζεστό γάλα κ' ένα βιβλίο μπροστά
στο παιδί που ξυπνάει.

Τότε που τα στάχια γέρνουν τόνα στ' άλλο λέγοντας:
το φως, το φως, το φως,
και ξεχειλάει η στεφάνη του ορίζοντα φως
είναι η ειρήνη.

Αδέρφια μου,
μες στην ειρήνη διάπλατα ανασαίνει
όλος ο κόσμος με όλα τα όνειρά του.
Δόστε τα χέρια, αδέρφια μου,
αυτό 'ναι η ειρήνη.

Γιάννη Ρίτσου

Η πλατυτέρα των ουρανών

Εγώ σ' ανάστησα με χώμα και νερό
Χελιδονάκι να 'σαι μα κι αγρίμι.
Να σ' έχω αλφαβητάρι στον καιρό
Κι ανέσπερο καντήλι μες στη μνήμη

Μα εσύ γυρεύοντας του ονείρου την πηγή
Κοντά στών ουρανών την Πλατυτέρα
Βρήκες φτερά κι αρνήθηκες τη γη
Τη σκοτεινή την πρώτη μας μητέρα.

Νίκου Γκάτσου
Μάνου Χατζιδάκι

Εις Σάμον

Όσοι το χαλκαίον χέρι
βαρύ του φόβου αισθάνονται
ζυγόν δουλείας ας έχουσι
θέλει αρετήν και τόλμην η ελευθερία

Αυτή και ο μύθος κρύπτει νουν αληθείας
επιτέρωσε τον Ίκαρον
και αν έπεσεν ο πτερωθείς
και επνίγει θαλασσώμενος

Αφ' υψηλά όμως έπεσε
κι απέθανεν ελεύθερος
Αν γενής σφάγιον άτιμων ενός τυράνου
νόμιζε φρικτόν τον τάφον.

Ανδρέα Κάλβου
Μίχη Θεοδωράκη

Όνειρο παιδιών της γειτονιάς

Κάθε κήπος έχει μια φωλιά για τα πουλιά,
κάθε δρόμος έχει μια καρδιά για τα παιδιά.
Μα, κυρά μου, εσύ σαν τι να λες με την αγγελή
και κοιτάς τ' αστέρια που όλο πέφτουν σαν βροχή.

Δος μου τα μαλλιά σου να τα κάνω προσευχή,
για να ξαναρχίσω το τραγούδι απ' την αρχή.

Κάθε σπίτι κρύβει λίγη αγάπη στη σιωπή.
Μα εν' αγόρι έχει την αγάπη για ντροπή.

Στίχοι: Μουσική: Μάνου Χατζιδάκι

Ολυμπιακός ύμνος

Αρχαίο πνεύμα αθάνατο, Αγνέ Πατέρα,
του ωραίου, του μεγάλου και τ' αληθινού
κατέβη, φανερώσσι κι άστραψ' εδώ πέρα
στη δόξα της δικής σου γης και τ' ουρανού.

Στο δρόμο και στο πάλεμα και στη λιθάρι,
στων ευγενών αγόνων λάμβη την οριμή
και με το αμάραντο στεφάνωσε κλωνάρι
και σιδερένιο πλάσε κι άξιο το κορμί.

Κάμποι, βουνά και πέλαγα φέγγουνε μαζί σου
σαν ένας λευκοπόρφυρος μέγας ναός
και τρέχει στον ναόν εδώ προσκυνητής σου
Αρχαίο Πνεύμα Αθάνατο, κάθε λαός

Κωστή Παλαιά
Σπύρου Σαμάρα

Ο Μύθος

Ένα μύθο θα σας πω,
που τον μάθαμε παιδιά:
Ήταν κάποιος μια φορά
που φόγε στην ερημιά.

Κι από τότε στα βουνά
ζούσε πια με το κνήρι.
Κι από μίσος στις γυναίκες
δεν κατέβη στο χωριό.

Για το μύθο που μας λέτε,
άλλο μύθο θα σας πω:
Ήταν κάποιος μια φορά
δίχως σπίτι και γωνιά

Για τους άνδρες είχε φοβη
κι ένα μίσος φοβερό,
όμως όλες τις γυναίκες
τις αγάπαγε θιαρρώ.

Νίκου Γκάτσου
Μάνου Χατζιδάκι

Δευτέρα 29 Μαρτίου, ώρα 7.30 μ.μ.

**ΟΙ ΦΙΛΟΙ
ΤΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΓΟΥΛΑΝΔΡΗ
ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ**

Οργανώνουν την τρίτη βραδιά Λόγου και Μουσικής
στο Αμφιθέατρο του Κέντρου ΓΑΙΑ
Οθωνος 100, Κηφισιά.

με θέμα:

«Από καπνό βγαίνει λουλούδι...»

θα ακουστούν ποιήματα, πεζά κείμενα και τραγούδια
εμπνευσμένα από την Ολυμπιακή Εκθεσία.

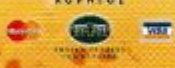
Αφήγηση από την **Όλια Λαζαρίδου**
Ερμηνεία τραγουδιών από τη **Μαρία Φαραντούρη**
και τη **Χορωδία του Μουσικού Γυμνασίου Παλλήνης**

Επιλογή ποιών και ποιημάτων από την Τζένη Ευαγγελινού

ΚΑΡΤΟΦΟΡΕΣ και ΚΑΝΕΛΟΠΟΙΕΣ στο γραφείο του Φίλου, Τηλ. 210 8083289, 210 8012615

ΚΟΡΗΤΟΣ

Διευργα σφίσεσ, Βαγγέλιε Κασαός.

Καλλιπάτειρα

– Αρχόντισσα Ροδίτισσα, πώς μπήκες;
Γυναίκες διώχνει μια συνήθεια αρχαία
εδώθε.

– Έχω ένα ανίψι, τον Ευκλέα,
τρία αδέρφια, γιο, πατέρα ολυμπιονίκες
να με αφήσετε πρέπει, Ελλανοδίκες,
κι εγώ να καμαρώσω μεσ στα ωραία
κορμιά, που για το αγρίλι του Ηρακλέα
παλεύουν, θαυμαστές φυγές αντρίκιες.
Με τις άλλες γυναίκες δεν είμαι όμοια.
Στον αιώνα το σόι μου θα φαντάζει
με της αντρείας τα αμάραντα προνόμια.
Με μάλαμα γραμμένος το δοξάζει
σε αστραφτερό κατεβατό μαρμάρου
ύμνος χρυσός του αθάνατου Πινδάρου.

Λορέντζος Μαβίλης

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ

όπως και στο προηγούμενο, περιέχονται τα πεζά κείμενα, τα ποιήματα και οι στίχοι των τραγουδιών, που ακούστηκαν στην 3η βραδιά λόγου και μουσικής που έγινε στο αμφιθέατρο του Κέντρου ΓΑΙΑ στις 29 Μαρτίου του 2004.

Τα τραγούδια ερμήνευσε η Μαρία Φαραντούρη με την Ειρήνα Βαλεντίνοβα στο πιάνο και τμήμα της Χορωδίας του Μουσικού Γυμνασίου Παλλήνης, με τη διεύθυνση του Βασίλη Κιοσόγλου και την Ελένη Χολέβα στο πιάνο. Η αφήγηση έγινε από την Όλια Λαζαρίδου και το Βασίλη Καραμπούλα. Η επιλογή των κειμένων έγινε από τη Τζένη Ευαγγελινού.

Ακόμη για την υλοποίηση της βραδιάς συνεργάστηκαν οι: Νίκος Μαλλούχος, Αλέκος Αλεξίου, Μαρίνα Μακρίδου-Μαλλούχου και Ηλίας Πίτσικας. Ο συντονισμός έγινε από την Άννα Κρεμέζη-Μαργαριτούλη.

Χορηγός της βραδιάς ήταν η ΕΘΝΙΚΗ Α.Ε. Διοικήσεως και Οργανώσεως.
Το Δ.Σ. των «Φίλων» τους ευχαριστεί όλους θερμά.

Ιδιοκτήτης:
«ΦΙΛΟΙ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΓΟΥΛΑΝΔΡΗ ΦΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ»
Λεβίδου 13, 145 62 Κηφισιά – Τηλ. 8083.289, 8015870,
fax 8083289 /e-mail[amarg@gnhm.gr]
http://users.in.gr/fgnhm/

Εκδότης: Άννα Κρεμέζη – Μαργαριτούλη
© Φίλοι Μουσείου Γουλανδρή Φυσικής Ιστορίας
Διόρθωση κειμένων: Αγγελική Βαρελλά
Στοιχειοθεσία – Σελιδοποίηση – Φίλμς Εκτύπωση
Λιθογραφείο «Βιβλιοσυνεργατική ΑΕΠΕΕ»
Τιμή τεύχους για τα μη μέλη των «Φίλων» 1 €

